

PHẦN 9

Mấy ngày nay Vũ Lập bắt đầu điều tra về chuyến đi vừa rồi của Chấn Huy và hẳn biết được anh đang có một thế lực rất lớn chống đỡ. Vũ Lập đang cố tìm cách để đấu với Chấn Huy. Hắn quyết không để Chấn Huy có cơ hội để ngóc đầu lên.

Vũ Lập lấy máy điện thoại ra rồi bấm số:

- Alô!

- Vũ Lập đây. Anh có chuyện muốn nhờ chú mày đấy!

- Là chuyện gì vậy?

- Mày hãy đến trà trộn vào công ty Ánh Sao để điều tra và tìm cách làm cho công ty đó rối lên. Mày rõ chưa?

- Anh muốn nặng tay hay nhẹ tay đây?

- Càng mạnh càng tốt, nếu công ty đó bị phá sản càng tốt.

- Được rồi! Anh chờ tin tốt lành đi.

- Vậy tao chờ tin mày.

Tắt máy, Vũ Lập tự mỉm cười khoái chí. Hắn tự nói một mình:

- Chấn Huy ơi! Mày muốn đấu với Vũ Lập này sao? Đúng là không tự lượng sức.

Thời gian này, Chấn Huy và Dạ Lan phải làm việc suốt. Họ được ông Triệu giao cho quản lý chi nhánh về hàng may mặc của ông tại Việt Nam. Mãi đến hôm nay, họ mới được rảnh.

Chấn Huy đưa Dạ Lan đi shopping, cô tha hồ mua sắm và lựa chọn. Chấn Huy nhìn vẻ trẻ con đó của cô mà mỉm cười. Có được đứa em nuôi như cô cũng hay đấy chứ. Nhưng với Vĩnh Nghi, cô đang nãy nê về chuyện đó.

Nhìn hai người vui vẻ như vậy mà lòng cô xót xa. Vẻ mặt buồn bã của cô vô tình bị Chấn Huy bắt gặp. Anh bước đến lại gần cô, hỏi giọng xã giao:

- Em cũng đi mua sắm à? Hôm nay em không đi cùng Vũ Lập sao?

Vĩnh Nghi gượng cười:

- Hôm nay anh ấy bận.

- Vậy à! Em đã mua được gì chưa?

- Vẫn chưa!

Chấn Huy nhiệt tình:

- Hay anh nhờ Dạ Lan cùng chọn với em. Cô ấy rất rành về những trang phục này.

Vĩnh Nghi cười gượng:

- Cám ơn anh! Tôi không dám làm phiền.

Chấn Huy xoa tay:

- Có gì đâu mà phiền, Dạ Lan cũng là người trong nhà mà. Em cứ thoải mái nói chuyện với cô ấy đi. Còn giữa anh và em, chúng ta có thể làm bạn mà.

Chấn Huy đâu biết rằng những câu nói vô tình của anh khiến Vĩnh Nghi vô cùng đau đớn. Anh và Dạ Lan đã là người một nhà, vậy mà anh cứ mãi khơi chuyện này trước mặt Vĩnh Nghi. Anh có quá tàn nhẫn không?

Vĩnh Nghi cố làm ra vẻ tươi tắn:

- Cám ơn anh nhưng tôi có việc phải đi rồi. Hẹn gặp lại anh vào dịp khác.

Vĩnh Nghi vừa định bước đi thì Dạ Lan đi đến. Nụ cười trên môi cô tắt ngấm thì thấy Chấn Huy đứng nói chuyện với Vĩnh Nghi. Cô phụng phịu:

- Anh còn nói chuyện với cô ấy sao? Cô ta làm anh khổ quá nhiều rồi, sao anh không biết sợ vậy?

Chấn Huy tỏ vẻ không hài lòng về câu nói của Dạ Lan. Anh nghiêm nét mặt:

- Em đừng nói quá lời như vậy! Anh đã không để bụng chuyện đó thì em quan tâm làm gì.

Dạ Lan hờn dỗi:

- Anh nữ nói với em vậy sao? Em lo cho anh nên mới nói vậy mà.

- Anh hiểu nhưng em cũng đâu cần nặng lời với Vĩnh Nghi như vậy. Dù gì lỗi cũng do anh mà, anh đã bỏ Vĩnh Nghi trước thì đâu thể trách cô ấy được.

- Nhưng cô ta cũng đâu cần đi yêu Vũ Lập chứ? Cô ta biết rõ Vũ Lập là người dối đầu và đã hại anh, vậy mà cô ta lại có thể làm những chuyện như vậy. Cô ta đâu xứng đáng để anh quan tâm.

Vĩnh Nghi nghe bực bội kinh khủng. Dạ Lan lấy quyền gì mà nói với cô những lời lẽ đó chứ?

Vĩnh Nghi trừng mắt:

- Cô nói đủ rồi chứ? Bây giờ đến lượt tôi nhé! Đây là chuyện riêng tư của tôi, cô không cần xen vào. Hay là cô ghen vì Chấn Huy trò chuyện vui vẻ với tôi?

Dạ Lan bậm môi:

- Cô dám nói tôi ghen hả? Tôi mà thêm ghen với cô sao?

Chấn Huy can ngăn:

- Cả hai đừng cãi nhau nữa mà. Đây là nơi công cộng đấy.

Dạ Lan giãy nảy:

- Cũng tại em thấy chướng mắt thôi.

Vĩnh Nghi hần học:

- Tôi không muốn đứng đây nói chuyện với hai người nữa. Chào!

Vĩnh Nghi bỏ đi trong giận dữ. Chấn Huy nhìn Dạ Lan. Anh cúi gắt:

- Sao em lại nặng lời với Vĩnh Nghi như vậy?

- Em chỉ muốn thức tỉnh cô ấy thôi mà.

- Chuyện đó em hãy để anh giải quyết nhé! Anh không muốn Vĩnh Nghi bị tổn thương bất cứ chuyện gì nữa.

- Nhưng...

Chấn Huy nhẹ giọng:

- Thôi được rồi! Anh biết là em muốn tốt cho anh, nhưng anh biết tự do lo cho mình mà.

- Tùy anh vậy!

Chấn Huy chột thờ dài. Cuộc chiến giữa anh và Vũ Lập sắp xảy ra rồi. Anh rất muốn đánh bại Vũ Lập nhưng lại rất lo lắng cho Vĩnh Nghi. Cô phải làm sao khi đứng giữa hai gã đàn ông đây? Liệu cô có chịu nổi cú sốc đã yêu lầm người không? Chấn Huy biết rất rõ Vũ Lập chẳng dễ gì thay đổi. Hắn chỉ làm vậy để được lòng Vĩnh Nghi thôi.

Chấn Huy quyết phải vạch trần bộ mặt thật của hắn ra để Vĩnh Nghi biết mà tránh xa trước khi quá muộn.

Buổi sáng, Chấn Huy xem đi xem lại bản hợp đồng sắp ký với ông Tony. Anh không muốn xảy ra bất kỳ một sơ sót nào dù là nhỏ. Đối với anh hợp đồng này rất quan trọng.

Dạ Lan mỉm cười nhìn anh:

- Anh đã xem bản hợp đồng đó nhiều lần lắm rồi. Anh đã học thuộc nó chưa?

Chấn Huy lừ mắt:

- Em dám trêu anh à? Anh chỉ muốn xem kỹ để không bị sai sót thôi mà.

- Nhưng anh cũng đâu cần đọc nhiều lần như vậy?

- Em mặc anh đi. Đây là hợp đồng đầu tiên kể từ ngày anh trở lại thương trường, nó rất quan trọng với anh.

Dạ Lan nhún vai:

- Xem ra anh đặt rất nhiều kỳ vọng vào lần này rồi.

Chấn Huy hào hứng:

- Dĩ nhiên rồi. Cả anh và chú Hai đều rất mong bản hợp đồng này được ký với ông Tony.

- Nghe anh nói vậy, em cũng mong là anh sẽ thành công. Nè! Nếu ký được hợp đồng thì anh phải khao em một châu đấy.

Chấn Huy nháy mắt:

- Chuyện nhỏ!

- Anh hứa rồi đó nhé.

- Anh có bao giờ thất hứa với em chưa?

- Chuyện đó thì chưa.

Chấn Huy chợt đổi đề tài:

- Em định bao giờ lập gia đình đây? Anh đang chờ uống rượu mừng đây.

Dạ Lan thoáng buồn. Tình yêu đầu tiên của cô là Vũ Lập và cũng chính anh đã phá vỡ nó. Dạ Lan vẫn chưa hề rung động với người thứ hai. Đối với Vũ Lập, cô vừa giận vừa thương. Càng giận, cô lại càng yêu Vũ Lập và có lẽ suốt cuộc đời này cô sẽ không bao giờ quên được anh.

Chấn Huy như hiểu tâm sự của Dạ Lan. Anh an ủi:

- Em vẫn còn yêu Vũ Lập phải không? Em đừng buồn nữa. Anh sẽ đưa nó vào con đường sáng mà.

Dạ Lan thở dài:

- Con người anh ta mà biết đi vào con đường sáng sao? Em hy vọng rất nhỏ nhoi về chuyện đó anh à. Vả lại, người mà anh ấy yêu là Vĩnh Nghi chứ không phải em!

Chấn Huy vỗ vỗ lên vai cô:

- Em đừng lo ? Anh tin là sau cơn mưa trời lại sáng mà.

Dạ Lan lắc đầu:

- Chuyện đến đâu thì hay đến đó vậy. Em không còn lòng tin với bất kỳ một chuyện nào cả.

- Em hãy cố vui mà sống chứ.

- Em không làm được...

- Em cứ nghĩ Vũ Lập đã để mất đi một thứ quý giá nhất đi.

Dạ Lan chu môi:

- Anh cứ mãi an ủi em. Vậy ai sẽ an ủi anh đây. Anh đau buồn cũng đâu kém gì em?

Chấn Huy đặt cho mình điều thuốc rồi nói:

- Chính anh đã lựa chọn con đường bỏ Vĩnh Nghi thì bây giờ anh phải chịu thôi.

- Anh không có ý định trở lại với chị ấy sao?

- Chuyện đó rất xa xôi.

Dạ Lan khoát tay:

- Thôi! Chúng ta hãy quên mấy chuyện tình cảm này đi. Vấn đề quan trọng là chuẩn bị tốt cho công việc ngày mai.

Chấn Huy đồng tình:

- Đúng vậy!

Cả hai lại ngồi vào bàn làm việc và tập trung cao độ vào công việc.

Buổi sáng, Vũ Lập đến gặp ông Tony thật sớm để nói rất nhiều về Chấn Huy với ông. Lát sau, Chấn Huy và Dạ Lan đến. Chấn Huy mỉm cười tươi tỉnh.

- Cậu đến sớm thế à?

Vũ Lập nhún vai:

- Thời buổi kinh tế thị trường mà, tôi phải tranh thủ để không bị thua thảm hại.

- Vậy à!

Ông Tony ra hiệu mời Chấn Huy và Dạ Lan ngồi. Ông nói:

- Chúng ta bắt đầu làm việc nhé!

Cả Chấn Huy và Vũ Lập đều đưa ra những điều khoản trong bản hợp đồng để ông Tony lựa chọn.

Qua một thời gian xem xét, kỹ lưỡng ông nói:

- Những điều khoản của công ty Ánh Sao đưa ra rất thú vị rất thích hợp cho công ty chúng tôi hợp tác.

Chấn Huy vui ra mặt khi nghe những lời đó của ông. Anh sắp thắng rồi. Vũ Lập chẳng hề có chút lo lắng nào cả. Hắn ta vẫn đang rất bình thản.

Lát sau, ông Tony lại tiếp:

- Công ty ánh Sao tuy là rất tốt nhưng qua điều tra tìm hiểu thì tôi thấy rằng Đại Phát là nơi thích hợp hơn. Cuối cùng, tôi quyết định sẽ hợp tác với Đại Phát.

Chấn Huy chung hứng. Tại sao ông ta lại quyết định như vậy? Anh lại thất bại nữa rồi. Anh đã thức trắng mấy đêm để hoàn thành bản hợp đồng này kia mà.

Dạ Lan thắc mắc. Cô hỏi bừa:

- Tại sao ông lại quyết định như vậy khi điều khoản mà công ty tôi đưa ra rất tốt?

Ông Tony hiểu rất rõ tâm trạng của những đối tác bị thất bại thường như vậy. Ông giải thích một cách cặn kẽ:

- Chúng tôi rất thận trọng về việc tìm đối tác. Tôi đã nói chuyện với một nhân viên công ty Ánh Sao. Cô ta đã bảo công ty Ánh Sao đang hoạt động một cách tri tri và chẳng có khả quan cho mấy. Tôi nói vậy hai người hiểu rồi chứ?

Chấn Huy nhìn ông đầy ngạc nhiên. Thật ra là nhân viên nào đã nói chuyện này. Cô ta làm sao biết tình trạng công ty như vậy chứ? Chấn Huy thua mà chẳng cam lòng:

- Ông có thể cho chúng tôi một cơ hội không? Chuyện công ty hoạt động chậm, chúng tôi đã khắc phục rồi. Hiện công ty đang hoạt động rất tốt.

Ông Tony khoát tay:

- Chúng tôi đã quyết định ký hợp đồng với Đại Phát rồi. Hẹn gặp lại anh vào lần sau vậy.

Vũ Lập chen vào. Hấn mai mĩa:

- Đã thua rồi mà còn năn nỉ ỉ ôi, da mặt của mấy người dày thật đấy.

Chấn Huy nổi nóng, nhưng anh cố kiềm nén cơn giận và ngồi một cách im lặng.

Lát sau, bản hợp đồng được ký. Vũ Lập đi hiên ngang ra ngoài, Dạ Lan gọi giật lại:

- Vũ Lập! Anh đứng lại đó. Tôi có chuyện muốn hỏi anh!

Đứng lại nơi cầu thang, Vũ Lập vênh mặt:

- Là chuyện gì vậy?

Dạ Lan lừ mắt:

- Thật ra, anh đã làm gì để ông Tony thay đổi ý kiến vậy hả? Sao anh cứ mãi theo phá chúng tôi hoài vậy?

Vũ Lập xỉ vào mặt Dạ Lan. Hấn ta mỉm cười khoái chí:

- Cô có muốn trách thì trách cô và Chấn Huy quá vô dụng kìa. Trên thương trường nếu không hiểm độc một chút thì làm sao chiến thắng được. Các người còn phải học tập ở tôi nhiều đấy.

Chấn Huy giận sôi gan:

- Mà đúng là bỉ ổi. Tao không ngờ mày chơi xấu sau lưng tao.

Vũ Lập đưa một ngón tay khua khua trước mặt Chấn Huy. Hấn ta cao ngạo:

- Có tiền là có tất cả thôi, anh nên biết rõ điều đó chứ? Anh sẽ chẳng bao giờ thắng được tôi đâu, đừng có uổng công vô ích.

- Hừm! Mày đừng có vội đắc ý, tao không để mày đắc ý lâu đâu.

- Tôi sẽ chờ!

Chấn Huy bực tức bỏ đi. Dạ Lan cố tình nán lại. Cô cố khuyên ngăn Vũ Lập:

- Anh đừng bày ra nhiều chuyện hại Chấn Huy nữa. Anh Huy lúc nào cũng muốn tốt cho anh, cứ sao anh lại đối đầu với anh ấy hoài vậy?

Vũ Lập cười khan:

- Chấn Huy mà biết nghĩ cho tôi sao? Nếu thật vậy thì anh ta quá ngốc rồi. Tôi chẳng bao giờ xem anh ta là anh. Đối với anh ta, tôi chỉ xem như một kẻ thù thôi.

Dạ Lan cố nói:

- Dù sao đi nữa hai người vẫn cùng dòng máu. Nhìn anh ấy thất bại như vậy, anh vui lắm sao?

- Phải! Tôi rất vui đấy. Tôi còn muốn đối xử tệ hơn nữa với anh ta nữa kìa. Tôi nói cho cô biết, nếu trên đời này có Vũ Lập sẽ chẳng có Chấn Huy đâu.

Dạ Lan xuống nước van nài:

- Anh hãy quay đầu lại đi, bây giờ vẫn còn kịp đấy.

Vũ Lập trừng mắt giận dữ nhìn Lan:

- Cô im đi, tôi chẳng muốn nghe mấy chuyện không đâu nữa. Cô hãy yên phận đi.

- Tôi thấy Chấn Huy cũng khá yêu cô đấy. Cô hãy nắm giữ lấy.

Dạ Lan cố lý giải:

- Anh đừng hiểu lầm mà. Tôi và Chấn Huy chỉ là tình cảm anh em thôi. Anh ấy là anh kết nghĩa của tôi.

Vũ Lập nhướn mắt. Hấn cười mai mỉa:

- Chuyện này hay nhỉ! Hai người đã từng là kẻ thù mà lại có thể kết nghĩa anh em, chuyện này hiếm có lắm.

Dạ Lan xụ mặt. Cô hơi giận:

- Chuyện đó tôi làm là cũng vì anh thôi. Vậy mà anh nở rộ bỏ tất cả chỉ vì yêu Vĩnh Nghi, anh có thấy làm vậy là quá tàn nhẫn với tôi không?

Vũ Lập khoanh tay trước ngực. Anh ta như nhìn xuyên vào người Dạ Lan. Anh ta nói:

- Tôi nhìn cô chẳng có điểm nào để đem ra so sánh với Vĩnh Nghi cả. Cô hãy biết nhìn xa một chút đi. Cô đừng uống công thương nhớ tôi nữa, tôi chẳng có chút thương hại nào với cô đâu!

Dạ Lan tự ái ngút trời. Cô không ngờ Vũ Lập lại thốt ra những lời lẽ đó để nhục mạ cô. Cô nhìn anh một cách kinh dị:

- Anh nhớ đó! Rồi sẽ có ngày anh cần đến tôi và sẽ van xin tôi tha thứ.

Vũ Lập cười lớn:

- Cô có đang mơ không đấy? Cô đề cao mình quá mức rồi đó. Cho dù Vũ Lập này có thất bại thật chẳng nữa thì cô cũng chẳng có được điều đó đâu. Cô đừng có tự tưởng tượng. Tôi thấy ngượng vì cô đấy.

Dạ Lan cắn hờn:

- Tôi sẽ chờ xem anh đắc ý được bao lâu. Anh không thắng mãi đâu.

Vừa dứt câu, Dạ Lan đi thẳng ra xe trong nỗi đau đớn. Cô thật sự không hiểu, con người đó đã hết lần này đến lần khác làm cô tổn thương, vậy mà cô cứ mãi nhớ nhung, mãi chờ đợi anh quay về con đường thiện.

Buổi chiều, Vũ Lập đến nhà Vĩnh Nghi với ý định rủ cô đi dạo nhưng cô đã từ chối:

- Hôm nay, tôi thấy mệt mỏi lắm. Anh thông cảm nha!

Vũ Lập cô làm ra vẻ buồn. Anh ta làm bộ mặt bí xị:

- Nghi lại từ chối anh nữa rồi. Anh phải đợi em đến bao giờ đây?

Vĩnh Nghi lạnh lùng:

- Anh không cần phải chờ tôi đâu. Tôi cũng đâu có bảo anh chờ. Anh hãy tìm một đối tượng khác đi. Tôi chỉ muốn sống độc thân không ràng buộc gì nữa!

Vũ Lập nhăn trán:

- Em nói gì khờ vậy Nghi? Sao lại sống độc thân? Em đừng chôn vùi tuổi thanh xuân của mình như vậy. Em hãy chấp nhận anh đi! Anh sẽ cho em một cuộc sống tốt đẹp hơn!

Vĩnh Nghi cau có:

- Anh đừng nói nhiều vô ích. Tôi chỉ có thể xem anh là bạn thôi. Còn chuyện tình cảm xin miễn bàn luận.

Vũ Lập bực bội:

- Sao em cứ giữ hình bóng của Chấn Huy hoài vậy? Em đã biết tin Chấn Huy và Dạ Lan sắp đám cưới chưa?

Vĩnh Nghi trở mắt kinh ngạc. Họ sắp cưới nhau sao? Nhanh đến vậy ư? Chẳng lẽ Chấn Huy chẳng có chút lưu luyến nào với cô sao? Vậy tình yêu với cô trước đây là gì? Anh xem nó như một trò chơi sao?

Vĩnh Nghi nhắm nghiền hai mắt mà nghe nỗi đau chảy tràn trong từng thớ thịt. Một cảm giác nhói nhói đang dấy lên trong tim cô. Cái tin chấn động này khiến Vĩnh Nghi đau không thể tưởng. Cô làm sao chịu đựng được cảnh người mình yêu lên xe hoa cùng kẻ khác.

Vũ Lập nắm lấy cánh tay cô lay nhẹ:

- Vĩnh Nghi! Em đừng đau buồn vì anh ta nữa. Nhìn em đau khổ như vậy, anh thật sự thấy không chịu nổi đâu. Em hãy phấn chấn lên đi...

Vĩnh Nghi nhìn về xa xăm bằng ánh mắt sắc lạnh đến ghê gớm. Lần này tuy rất đau nhưng cô không hề rơi nước mắt. Có phải cô đã hết nước mắt vì anh không?

Vĩnh Nghi cứng cõi:

- Anh yên tâm đi, tôi không có sao đâu. Tôi chỉ hơi choáng thôi.

- Em hãy cố gắng lên. Anh sẽ không để em chịu thiệt đâu.

Vĩnh Nghi thoáng xúc động. Cô nói một cách vô hồn:

- Anh rất yêu tôi sao?

- Đến giờ mà em vẫn còn nghi ngờ tình cảm của anh sao? Em làm anh buồn quá Nghi ơi!

Vĩnh Nghi nói mà cũng không biết mình đang nói gì:

- Anh sẽ làm gì khi tôi chấp nhận anh là người yêu của tôi.

Vũ Lập bắt ngờ, anh ta tỏ vẻ vui mừng:

- Chắc anh sẽ mừng đến chết mất. Anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên và đeo đuổi em đến ngày hôm nay. Thật là không uổng công mà, anh đã đạt được mơ ước rồi.

- Anh vui mừng đến vậy sao?

- Em còn hỏi nữa! Đối với anh, em là thứ quý giá nhất trên đời. Có được em, anh làm sao mà không vui được.

Vĩnh Nghi thắc mắc:

- Anh không hối hận đó chứ?

- Không hề!

Vừa nói, Vũ Lập vừa chồm tới ôm chầm lấy Vĩnh Nghi. Cô bực bội đẩy anh ra:

- Tôi chỉ chấp nhận làm người yêu của anh thôi. Anh đừng làm tôi khó xử.

Vũ Lập hơi khựng. Hấn rửa thầm trong bụng:

“Còn làm gì nữa sao? Được rồi, tôi sẽ bỏ thêm công sức ra. Nếu chiếm được cô rồi tôi sẽ buộc cô trả lại gấp đôi”.

Vũ Lập nghĩ như thế rồi cố làm vẻ mặt đau khổ:

- Được rồi, anh tôn trọng em. Anh sẽ tiếp tục chờ!

- Cám ơn anh đã thông cảm!

- Em đừng nói mấy câu khách sáo đó nữa, anh không muốn nghe đâu!

Vĩnh Nghi chỉ mỉm cười mà không nói. Cô cũng chẳng biết mình quyết định vậy có đúng không nữa.

Buổi chiều, Chấn Huy tái cả mặt mày khi toàn bộ số hàng đều bị trả lại. Anh đã đến kiểm tra thật kỹ. Số hàng lần này đã làm không đúng chất lượng, nhưng tại sao lại xảy ra tình trạng này thì Chấn Huy đang tìm hiểu.

Anh xuống tận nhà để xem, mọi chuyện đều rất bình thường vậy nguyên nhân là đâu chứ? Anh nhìn anh tổ trưởng nhà xưởng rồi gạn hỏi:

- Tại sao lại có chuyện này xảy ra vậy?

Anh Trung tổ trưởng chỉ biết lắc đầu:

- Thưa giám đốc, tôi cũng không biết nữa, tất cả các khâu đều làm việc rất tốt, không biết chuyện này là do đâu nữa.

Chấn Huy gãi đầu bực bội:

- Các anh làm việc kiểu này là chết rồi. Anh có biết lần này công ty phải chịu tổn thất bao nhiêu tỉ không? Anh quản lý nhà xưởng gì mà kỳ vậy?

Anh Trung tím cả mặt vì sợ, miệng lắp bắp:

- Bây giờ chúng tôi phải... làm gì hả giám đốc?

Chấn Huy nói bừa:

- Còn làm được gì ngoài việc phải bồi thường chứ. Các anh giết tôi mất rồi.

Đang nói chợt có tín hiệu điện thoại, Chấn Huy lấy máy ra và nhận ra số máy của ông Triệu:

- Con nghe đây chú Hai.

- Ta vừa nghe tin hàng không xuất kho được là tại sao vậy?

- Dạ, con xin lỗi, con đã quá chủ quan nên không kiểm tra lại, hàng của chúng ta rất kém về chất lượng.

- Vậy à! Chắc phải bồi thường hả con?

- Dạ!

- Thôi được rồi, chú sẽ bay qua Việt Nam để giúp con giải quyết chuyện này.

Chấn Huy ái ngại:

- Chuyện này là do con gây ra, chú Hai cứ để tự con giải quyết đi.

- Con đừng có ngại. Chúng ta là người trong nhà mà. Và lại, đó là chi nhánh của chú, chú làm sao bỏ được.

- Nhưng mà con...

- Con đừng có lo gì hết. Chú bay qua ngay đây!

- Vậy con làm phiền chú.

- Con đừng khách sáo như vậy.

- Mọi chuyện con nhờ chú!

- Được rồi. Chào con!

- Dạ, chào chú!

Chấn Huy cất điện thoại vào túi. Tuy ông Triệu đã hứa là giúp anh gỡ rối nhưng anh thật sự chẳng muốn phiền ông chút nào. Anh không muốn chú Hai cứ lo lắng cho anh mãi.

Lại có tín hiệu điện thoại, Chấn Huy bấm máy nghe:

- Là Chấn Huy đây!

- Sao, nghe giọng nói của anh thì vẫn còn tươi tỉnh lắm, anh đã chuẩn bị gì cho số hàng đó chưa vậy?

Chấn Huy nhú mày:

- Sao mày lại biết chuyện này hả?

Vũ Lập cười trong máy:

- Có chuyện gì mà Vũ Lập này không biết chứ? Tôi thành thật chia buồn cùng anh đấy!

- Hừm! Mày đừng có cười trên sự đau buồn của người khác.

- Tôi thích như vậy đó, anh làm gì được tôi đây? Anh đâu chẳng lại tôi đâu.

Chấn Huy thoáng nghi ngờ:

- Mà đừng để tao biết là chuyện này có liên quan đến mày đấy. Tao không để yên đâu.

Vũ Lập cười lớn:

- Anh đừng có đoán mò và cũng đừng có vu oan cho tôi.
- Mày cứ giỏi nguy biện đi, rồi tao cũng sẽ tìm được chứng cứ thôi!
- Tùy anh!

Chấn Huy bực bội. Anh tắt máy rồi cho vào túi. Anh dám chắc là chuyện này có liên quan đến Vũ Lập. Anh sẽ nhờ người điều tra chuyện này. Vũ Lập càng ngày càng quá đáng mà.

Vũ Lập ngày càng đặc ý với chiến thắng. Hắn ta thấy hả dạ khi đang dần đánh bại Chấn Huy. Hắn quyết không để cho Chấn Huy một con đường nào sống sót. Hắn phải tiêu diệt Chấn Huy thì hắn mới an tâm với số gia tài này.

Cốc cốc cốc

Có tiếng gõ cửa phòng làm việc, Vũ Lập nghiêm giọng:

- Vào đi!

Hải Tâm bước vào, vẻ mặt anh ta rạng ngời.

- Anh sao rồi, anh đã biết tin chiến thắng chưa?
- Anh biết rồi, mày làm tốt lắm.

Hải Tâm xoa xoa tay:

- Anh nhớ là thưởng cho em nhiều chút nha.
- Mày yên tâm đi! Tao có để mày thiệt khi nào chưa?

Hải Tâm hớn hờ:

- Em biết anh rất tốt mà!

Vũ Lập đang vui chột nghiêm nét mặt:

- Tao muốn mày làm thêm một việc nữa. Tao sẽ trả công cho mày một lượt.

- Anh muốn em làm gì?

- Tao cần đánh một cú chót. Việc này mày phải cẩn thận đấy. Tao muốn sử dụng hàng trắng.

Hải Tâm giật mình:

- Phải dùng đến thứ đó thật sao anh?

Vũ Lập gật đầu chắc nịch:

- Ừ! Chỉ có dùng đến nó mới khiến Chấn Huy vào nhà đá được!

- Nhưng chuyện này nguy hiểm lắm đấy!

Vũ Lập nhăn trán:

- Mày cố gắng làm thêm lần này nữa đi. Tao hứa sẽ thưởng hậu hĩnh cho mày.

Hải Tâm hơi lo:

- Em sợ bị phát hiện quá!

Vũ Lập chép miệng:

- Có gì mà mày sợ? Mày đã là nhân viên của Ánh Sao rồi còn lo gì nữa. Mày chỉ cần vào công ty rồi bỏ nó vào một góc nào đó, thế là xong.

Hải Tâm gật đầu:

- Được rồi, em sẽ cố gắng.

- Phải vậy chứ! Bây giờ mày về nghỉ ngơi đi, khi nào có hàng thì gọi.

- Vậy em về chờ tin anh.

- Ừ!

Đợi Hải Tâm đi rồi, Vũ Lập ngồi lắc lư trên ghế đẩu:

- Chấn Huy! Mày chờ ngày vào tù đi nhé! Mày làm sao mà có khả năng chống lại tao đây? Đúng là chẳng biết lượng sức.

Lát sau, hấn lấy điện thoại ra rồi bấm số của Vĩnh Nghi:

- Alô!

- Là anh đây. Em đang làm gì vậy? Anh đến chở em đi ăn trưa nhé?
- Không cần đâu, tôi ăn rồi!
- Em lại vậy nữa rồi. Đi dùng cơm mà em cũng từ chối anh nữa sao?
- Vậy tùy anh thôi.

Vũ Lập mỉm cười:

- Anh đến ngay đây!
- Lát nữa gặp.
- Chào em!

Vĩnh Nghi gác máy. Cô ngồi thừ trên ghế. Vũ Lập đối xử khá tốt với cô nhưng sao cô chẳng có chút rung động nào với anh. Con tim cô giờ đã đóng băng mất rồi. Cô hoàn toàn không có một cảm giác nào khi đứng trước người khác phái.

Vì không muốn Vũ Lập lên nhà nên Vĩnh Nghi thay đồ rồi xuống đường đứng chờ. Cô đang lang thang được vài bước thì gặp Dạ Lan.

Gặp cô, Dạ Lan tỏ vẻ không vui:

- Sao, cô đang chờ người yêu đến đón đi chơi đây à? Cô đúng là hạnh phúc.

Vĩnh Nghi cười nửa miệng:

- Tôi đâu hạnh phúc bằng cô và Chấn Huy. Nghe nói hai người sắp cưới nhau, tôi xin chúc mừng.

Dạ Lan trố mắt nhìn Vĩnh Nghi. Cô cười lớn:

- Cô đang nói gì vậy? Tôi vào Chấn Huy cưới nhau sao? Thật buồn cười!

Vĩnh Nghi chau mày:

- Chẳng lẽ không phải như vậy?

Dạ Lan lắc đầu:

- Cô Hai ơi! Cô nghe ai nói chuyện kinh dị này vậy? Cô có biết tôi và anh Huy là anh em kết nghĩa không? Làm sao có chuyện cưới hỏi ở đây được.

Vĩnh Nghi nhướng mày khó hiểu. Họ là anh em kết nghĩa sao? Vậy sao Vũ Lập lại bảo họ sắp cưới nhau. Chẳng lẽ anh ta gạt mình?

Vĩnh Nghi dò hỏi:

- Cô và Chấn Huy là anh em kết nghĩa thật sao? Cô không gạt tôi chứ?

Dạ Lan cười nắc nẻ:

- Có gì mà phải gạt cô? Nhìn vẻ mặt bất ngờ của cô là tôi biết cô bị Vũ Lập gạt rồi.

Vĩnh Nghi thoáng vui mừng nhưng lại rất thắc mắc:

- Chẳng phải lúc ở Vũng Tàu, cô và anh ấy đã rất thân mật sao?

- Cô nhắc đến chuyện ở Vũng Tàu làm tôi thêm tức khí. Cô có biết lúc đó anh Huy khổ sở thế nào không? Anh ta luôn thất bại trong công việc nhưng tệ hại hơn là anh ấy bị xe quẹt phải.

Vĩnh Nghi nhỏ giọng:

- Chuyện đó thì tôi biết và tôi đã ra ngoài đó để thăm anh Huy.

- Sao tôi không gặp cô?

- Lúc đó tôi thấy cô và anh Huy rất thân mật nên cứ ngỡ hai người đến với nhau nên tôi chỉ đứng ngoài xa để nhìn thôi.

Dạ Lan lừ mắt nhìn Nghi. Cô hơi giận:

- Trời! Cô yêu Chấn Huy mà lại vậy sao? Cô chẳng tin tưởng anh Huy gì hết. Cô có biết lúc đó anh Huy rất cần có sự chăm sóc của cô không? Anh bị thương rất nặng, tay chân anh gần như tê bại, đầu thì có khối u dẫn đến mất trí.

Vĩnh Nghi há hốc mồm. Chấn Huy đã chịu đựng nhiều đòn đau vậy sao? Vậy mà cô còn hiểu lầm và lạnh nhạt với anh. Trời ơi! Cô đúng là đáng trách mà.

Vĩnh Nghi cúi đầu như người có lỗi:

- Anh ấy bị mất trí thật sao? Và tại sao anh ấy có thể nhớ lại vậy? Tôi xin cô hãy nói cho tôi nghe. Tôi xin cô đấy.

Dạ Lan chép miệng nói tiếp:

- Cũng rất may cho Chấn Huy là người đụng phải anh là ông Triệu, bạn của ba anh Huy, nên ông đã đưa anh qua Mỹ để chữa trị và cho anh quản lý Ánh Sao tại Việt Nam khi anh về nước. Lúc ở Mỹ, anh luôn mong nhớ cô, mong sớm gặp lại được cô. Vậy mà khi gặp cô, cô lại tình tứ bên Vũ Lập. Chấn Huy rất lo lắng cho cô vì người cô yêu là Vũ Lập và anh đã âm thầm theo bảo vệ cô.

Vĩnh Nghi xúc động vô cùng. Chấn Huy yêu cô là vậy, thế mà cô lại phụ lòng anh. Cô đúng là thật đáng trách.

Vĩnh Nghi ngân ngán dòng lệ:

- Thật ra, tôi không hề yêu Vũ Lập. Tôi cứ ngỡ cô và Chấn Huy yêu nhau nên tôi đã dùng Vũ Lập để trả thù Chấn Huy. Ai ngờ mọi chuyện lại xảy ra tồi tệ như vậy...

- Cô không yêu Vũ Lập thật sao?

- Phải!

Dạ Lan buồn bã:

- Nhưng người anh ấy yêu chỉ có cô thôi! Giá như ngày trước anh ấy yêu tôi thật lòng và đừng tham lam thì giờ đây đâu phải gây nên bao oan trái thế này. Mới đây, anh vừa hại Chấn Huy thêm một vợ nữa, làm Chấn Huy phải vượt mất một hợp đồng quan trọng.

Vĩnh Nghi tự dưng nổi nóng. Hoá ra, bấy lâu nay anh ta đã gạt cô, gạt cô rất nhiều. Chút xíu nữa là cô đã làm một chuyện sai lầm rồi. Cô thấy giận Vũ Lập kinh khủng. Cô cứ ngỡ anh vì cô mà thay đổi không ngờ cô chỉ là một con khờ trong mắt anh.

- Tôi không ngờ anh ta tệ hại đến vậy!

- Bây giờ cô đã biết rõ mọi chuyện, cô tính sao đây?

- Tôi sẽ buộc anh ấy nhận tội.

Dạ Lan cười nửa miệng:

- Cô đừng uổng công sức. Nếu anh ta biết sợ cô thì đã không làm ra những chuyện thế này rồi.

- Tôi sẽ cố khuyên anh ấy.

Dạ Lan lắc đầu:

- Chuyện đó rất khó đây!

Vĩnh Nghi định nói thêm nhưng Vũ Lập đã đến, Dạ Lan né tránh:

- Anh ta đến rồi. Tôi phải đi đây. Cô liệu mà nói chuyện với anh ấy đi.

Nói xong, Dạ Lan bỏ đi. Vũ Lập dừng xe trước mặt Vĩnh Nghi. Anh ta cười cười:

- Mình đi đi em!

Vĩnh Nghi nghiêm nghị:

- Xin lỗi! Tôi không muốn đi với anh và sau này, anh cũng không cần đến đây nữa.

Nụ cười trên môi vụt tắt, Vũ Lập lừ mắt:

- Sao tự nhiên em lại đổi ý nhanh vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vĩnh Nghi trừng mắt giận dữ:

- Anh còn hỏi nữa hả? Tôi đã biết tất cả mọi chuyện về anh rồi. Tôi không ngờ anh chẳng có chút sửa đổi nào mà còn gây thêm chuyện ác.

Vũ Lập đổi sắc mặt:

- Em nghe ai nói bậy bạ gì vậy Nghi? Anh làm gì ác chứ?

Vĩnh Nghi nạt lớn:

- Anh còn định gạt tôi nữa sao? Anh thật quá đáng! Tôi đã tin lầm người như anh.

Vũ Lập bực bội:

- Em làm anh tức chết được. Em nói gì anh chẳng hiểu.

- Hừm! Anh giỏi lắm! Anh đừng hòng qua mặt tôi nữa. Anh về đi!

Vũ Lập nghiến răng:

- Em dám đuổi anh hả?

Vĩnh Nghi kênh mặt:

- Có gì tôi phải sợ anh?

Vũ Lập đe dọa:

- Được rồi! Em giỏi lắm nhưng anh nói cho em biết thứ gì mà Vũ Lập này muốn thì phải có cho bằng được.

Vĩnh Nghi không nói gì thêm. Cô chỉ trề môi rồi quay mặt đi. Tự nhiên cô thấy trong lòng vui vui. Thì ra Chấn Huy vẫn yêu thương cô vậy mà cô còn làm anh đau lòng cô đúng là con ngốc mà.